

Chrobák Truhlík

Čo sa všetko robí, aby detičky neplakali

Pod kameňmi bolo plno malých svrčkov. A báli sa chúdence malé, preto kričali to svoje mamááá.

„ Teraz by ste ich mali, sváko, aspoň troška pobaviť!“ povedali Truhlíkovi chrobáčky.
„ Aby ste aspoň troška napravili, čo ste urobili!“ Truhlík si totiž myslel, že svrčky sú strašidlá, preto ich vyhnal preč.

To bola pravda, ak je Truhlík aspoň za necht dobrák, tak pre svrčky niečo urobí.

„ Tak hej!“ vzdychol Truhlík po chvíli.
„ Prečo nie, rád to urobím. Ak chcete, detičky, budem vám robiť koníčka!“
ponúkal sa, hneď si kľakol a položil si dva svrčky na chrbát a chodil s nimi ako kôň.
„ Hop, hop,“ vravel svrčkom do taktu, **„hop, hop,“** chodil medzi kamienkami, až svrčky od radosti tleskali rukami.

Ale zrazu sa Truhlík zarazil.

„ Drobčekovia, viete čo ? Ja mám nápad! Urobíme to ako v cirkuse. Celé predstavenie.!”

Postavil svrčky do radu jedného za druhým, začal behať kolom dokola ako cirkusový kôň, jeden svrček sa rozbehol a vyskočil mu na chrbát. Postavil sa, o chvíľu tam za neho skočil druhý, potom za neho tretí, ako krasojazdci v cirkuse, za neho štvrtý a teraz začali ostatné chrobáčky tleskať, malé chrobáčky začali hrať na slamky ako cirkusová hudba, jedna mora do toho začala robiť šaša a o chvíľu uháňal Truhlík už so všetkými ôsmimi svrčkami na chrbte.

Nadšenie nepoznalo hranice. Odrazu si niekto medzi nimi spomenul, že v poriadnom cirkuse by mali byť tiež slony. Tak začal kričať :

„ My chceme slonóóóv!“ A ostatné obecenstvo spustilo za ním :

„ My chceme vidieť slonóóóv, my chceme vidieť slonóóóv, my chceme vidieť slonóóóv!“

„ Hej, ešte vám budem robiť slona!“ povedal Truhlík, zastavil sa a zhodil svrčkov na zem.
„ Urobím niečo iné, zveziem svrčky na vozíčku!“ povedal slávnostne.

A vytiahol bohvie odkiaľ, malý vozíček so štyrmi kolesami.

„ Júúúj!“ zvolali všetci s úžasom, pretože ako tu boli, nikto nič podobné ešte nevidel.

Malé svrčky sa však rozplakali.

„ My – my – my – do vozíčka nepôjdeme, my sa bojíme!“ a už zasa plakali a kričali :
„mamááá, mamááá!“

„Neplačte, detičky, to je predsa zábava, Truhlík vám ukáže, ako sa na tom vozí.Kto bude vozík ťahať ?“

Jedna veľká bzučiaca mucha sa prihlásila, že bude vozíček ťahať.

„Ideš ty opica! Ty by si tomu dala! Lietala by si s ním ako blázon!” povedal Truhlík.
„Ja potrebujem nejaké veľmi malé kone!”

„ Prosím, tak my by sme hoci ťahali,” ozval sa ktosi tenkým hláskom. Všetci sa obzreli, kto to môže byť, až sa zrazu pod ich nohami vymotali dva malulinké chrobáčky so žltými krovkami, sotva ich bolo vidieť, neboli väčšie ako blchy, a že by teda ťahali.

„ Tak výborne, drobčekovia!” radoval sa Truhlík, **„s vami to bude fajn! Vy aspoň d’aleko neutečiete!”**

„Tak, svrčky, pozrite sa, ako sa treba vozit’, ved’ to nič nie je, nebojte sa!” a vliezol do vozíčka. Ledva sa tam zmestil.

Malé chrobáčky žmurkli na seba a zapriahli sa.

„ Tak najprv veľmi pomaly ?” spýtali sa Truhlíka.

„Nespytujte sa tak hlúpo, trpaslíci, ako keby ste vedeli tiež rýchlo behať, vy ciponôžky! Budete radi, keď pôjdete rýchlejšie ako slimák. Tak hijó!”

Chrobáčky zasa žmurkli na seba a

„ Teraz!” zapíšťali a – húúú, vozík s Truhlíkom sa rozbehol ako blesk.

„ Pomóóóc!” kričal Truhlík a držal sa, aby z neho nevyletel. Záprah sa rútil šialenou rýchlosťou, že sa nedali počítať kilometre, ináč by bol z toho svetový rekord.

Celkom prirodzene. Ved’ tie malé chrobáčky, to vám boli drepčiky – skákači, najrýchlejší skokani chrobáčieho sveta a leteli ako divé.

Na jednej ceste, kde bola zakázaná rýchla jazda, strážnici chceli zapísať ich číslo. Šťastie, že nijaké nemali.

A šťastie, že zmizli. Pretože tým revom, ktorý chrobáčky okolo cirkusu narobili, zobudili Múčiara.